

Anarhistička biblioteka
Anti-Copyright
9. 05. 2013.

Luiz Mišel

Odbrambeni govor na suđenju iz 1871

Luiz Mišel
Odbrambeni govor na suđenju iz 1871
1871

Naslov originala: The Testimony of Louise Michel
Prevod: Mile od Umu, maj 2012, kkusiusk.com
The Red Virgin – Memoirs of Louise Michel

<http://anarhisticka-biblioteka.net>

1871

...

Ne želim da se branim, niti da me iko brani. Svim svojim bićem pripadam socijalnoj revoluciji i izjavljujem da preuzimam odgovornost za sve svoje postupke. Primam je u potpunosti i bez ograda.

Optužujete me da sam učestvovala u ubistvu generala Klementa Tomasa i Lekomta? Moj odgovor na te tvrdnje bio bi potvrđan da sam bila u Monmartru kada su dotični hteli da se puca na ljude. Lično ne bih oklevala ni časa da pucam na one koji su izdali takva naređenja. Ali ne razumem zašto su ih ubili kada su svejedno bili zarobljeni. Takav postupak smatram krajnje zločinačkim.

Kada je reč o paljenju Pariza, da, u tome sam učestvovala. Želela sam da se uljezu iz Versaja suprotstavim plamenom barikadom. U toj akciji nisam imala saučesnika. Delala sam po sopstvenom nahođenju.

Optužujete me i da sam saučesnik Komune. Naravno da jesam, jer je Komuna više od svega želela socijalnu revoluciju, a socijalna revolucija je moja najveća želja. Štaviše, imam čast da sam bila jedan od pokretača Komune, koja, uzgred budi rečeno, nije imala ništa – ništa, kao što je to dobro poznato – sa ubistvima i podmetanjem vatre. Ja, koja sam prisustvovala svim sastancima u gradskoj većnici, odgovorno tvrdim da nikada nije bilo govora o ubistvu ili paleži.

Želite li da znate ko je stvarno kriv? Političari. Možda će docnije biti rasvetljeni svi ovi događaji za koje je danas sasvim uobičajeno kriviti sve pristalice socijalne revolucije.

...

No, zašto bih se branila? Već sam izjavila da odbijam da to učinim. Vi ste muškarci koji će mi suditi. Sedite preda mnom bez maski. Vi ste muškarci, a ja sam samo žena, pa opet, ja vas gledam u oči. Dobro znam da ništa što kažem neće ni najmanje uticati na vašu presudu. Zato tražim da mi dopustite samo jednu oproštajno slovo pre nego što sednem. Nikada nismo želeli ništa drugo do ostvarenja velikih principa Revolucije. U to se kunem našim mučenicima koji su pali kod Satorija, kojima glasno kličem i koji će jednog dana naći nekoga da ih osveti.

Opet sam vaša. Činite sa mnom kako vam je volja. Oduzmite mi život ako želite. Ja sam žena koja se ni na tren ne bi prepirala sa vama.

...

Ono što ja tražim od vas, koji sebe nazivate Ratnim savetom, koji sedite kao moje sudije, koji niste preruseni u Odbor za pomilovanje, vas koji ste vojnici i svoje presude donosite tako da ih svi vide, ono što vam tražim, dakle, jeste Satori, gde su već pala naša braća.

Moram biti odstranjena iz društva. Naređeno vam je da to učinite. Dakle, Komesar Republike je u pravu. Pošto izgleda da svako srce koje bije za slobodu polaže pravo samo na zrno olova, i ja tražim svoj deo. Ako me ostavite u životu, nikad neću prestati da kličem osveti i ja ću osvetiti svoju braću žigošuci ubice iz Odbora za pomilovanje . . .

Završila sam . . . Ako niste kukavice, ubijte me!